

Dues anècdotes

Era el mestre Obiols un home menut i secalló, begut de galtes, amb un bigotet blanc, amb uns ulls llents i vius, amb el seu casquetó de vellut negre, perdudes les cames dintre uns pantalons en tirabuixó de massa llargs que li venien i portant constantment entre els seus dits esquelètics un cigarret de paper, encés i apagat cent voltes i que sempre acabava per prendre la forma d'un clau de ganxo.

En el seu temps Barcelona devia molt al mestre Obiols que havia portat «aires de fora», cosa sempre d'agrair. No obstant, qui es recorda de la seva música? Quina obra l'ha sobrevingut?... Sí, una i que res té de musical per cert, - una que ell mai podia imaginar-se que passés a la posteritat i que difícilment morirà:

Dirigia el dit mestre l'assaig d'una òpera en el Liceu, hi ha falta de batuta, es servia d'un bastonet que portava. Per la seva gran energia i en el calor de la direcció pegava tan formidables cops de bastó en el faristol, que en un d'ells va saltar-li la virolla.

Mestre, - va cridar-li un dels músics de l'orquestra, - miri que li ha saltat la virolla.

- Me'n fum de la virolla! - cridà don Marian, en el foc del seu entusiasme i sense deturar-se.

I aquesta frase sortí del Liceu repetida per boca de tots els músics de l'orquestra, passà a la Rambla, s'escampà per tot Barcelona ràpidament i passà a formar part del vocabulari català, tal vegada, per no sortir-ne mai més.

I va una del mestre castelloní Antoni Agramont:

Tenia el mestre Agramont entre els seus deixebles un xicot